

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ I. Quod nulla conemnatio in sententia contineatur, per quam Abbas, Monasteriumùe à suo Imperiali statu dejectus sit, ac in Subiectionem Archiepiscipi redactus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

geschlossen auß bewegenden vrsachen gegen einander Compensierendt vnnnd verglei-
chendi.

Hoc est.

In causa Exemptionis Cæsarei Fiscalis Actoris ex vna, contra & aduersus
Dominum Iacobum Archiepiscopum Treuirensis Electorem Eximentem
& Abbatem Sancti Maximini Exemptum Reos altera partibus, secundum
omnia allegata in iure decretum est, prædictos reos ab institutâ actione ab-
soluendos & liberandos, esse prout hisce eos etiam absoluimus & liberamus,
expensas iudiciales idcirco factas ex causis mouentibus hinc inde compen-
santes.

Ex illa magnos triumphos erigit Scriptor, sed mus est ex montium partu.

Summarium rei tale est. Fiscus cura fuit in illa lite collectas Imperio debitas
perquirere, conseruare, inferre, ad earum solutionem actionem instituit, ab il-
lis absolutus est Abbas, pariterque absolutus est Archiepiscopus, ne vllas pro
Abbate penderet.

Petiit quidem etiam Fiscus, vt Abbas declararetur esse Imperio immediatè
subditus, sed & petiit non tanquam suæ actionis finem, sed tanquam causam
ac medium in ordine ad fundandam collectarum petitionem; de illa imme-
diationis petitione per absolutionem dispositum non est; sed etsi de illâ dispo-
situm esset quoad Fiscum, siue quoad Fiscus petitionem excludendam, non ta-
men ideo de eadem dispositum esset quoad Archiepiscopum, neque censendus
esset condemnatus Abbas, vt Archiepiscopo subditus sit.

Quæ omnia paulò latius, idque vt opinamur claris rationibus deducemus,
ac primum in genere.

*S. I. Quod nulla condemnatio in sententia contineatur,
per quam Abbas, Monasterium à suo Impe-
riali statu dejectus sit, ac in subiectionem
Archiepiscopi redactus.*

Absolutus est à Fiscus actione Abbas, vi cuius absolutionis sanè eucit ac
triumphauit in causâ, quod autem inde commodum retulisse illum exi-
stimas, siue quomodo eiusdem absolutionis dispositionem Abbati fauo-
rabilem expones?

Hocne modo? Absoluo te Abbas institutâ à Fiscus actione, id est, con-
demnando te, vt sis Archiepiscopo subditus, vt à tuo illi illustri gradu, ab
istâ sublimi Imperij status dignitate, à tantis prærogatiuis, priuilegijs, ho-
noribus, dignitatibus exutus sis, ac in infimæ subiectionis squalore ac one-
re deinceps contra tua illa, tantis auimis à te tuisque Prædecessoribus de-
fensa iura, iaceas ac luceas, miranda sanè, imo stupenda fuerit ista Vi-
ctoria.

Et quis sensus etiam simplex, naturalis, vel primo intuitu tali Commento
non repugnet?

Difficile itaque tibi erit, Scriptor, talem Abbatis condemnationem ex eius-
dem absolutione corradere.

Intentionem illam tuam manifestè probes necesse est, debes habere rem
claram, quia in dubio interpretatio fit contra eum, qui se fundat in sententiâ

& ver-

& verbis sententiæ. *Card. Tusch. verb. sententia, concl. 125. num. 53. & 99.*

Stricti iuris est sententia, & ex ea plus non probatur, quam ex ea necessario inferatur. *Id. ibid. n. 57.*

Non continet, nisi id, quod in ea reperitur expressum, quod ommissum est in illa, habetur pro omisso, & non extenditur ad non expressa. *Ibid. n. 60. 62.*

Tantum disponit, quantum verba sonant. *n. 89.*

Subauditionem non admittit, neque tacitum intellectum, quia tacite proferri non potest. *n. 97.*

Immo neque sufficeret, quod Iudex ita sensisset tacite, ac interpretari vellet, nisi intentio transierit in dispositionem. *Idem Tusch. ibid. n. 4.*

§. II. Probatur illud ipsum à particularioribus rationibus.

Ponas (quod non est) Fiscum vnicè in hoc egisse, vt Abbatem siue Monasterium, aut eorundem Dominium vindicaret, & in suam subiectionem affereret, & ab illa petitione siue vindicatione absolutum esse Abbatem atque etiam Archiepiscopum, neque tamen per illam absolutionem dispositum fuerit, quòd Abbas Archiepiscopo sit subditus.

Si quidem in rei vindicatione absolutio simplex, nihil de Reorum iure statuit.

Adeo, vt eidem Actori, à quo Reus absolutus fuerat, possessionem postea nacto, non obstat rei iudicatæ exceptio contra ipsum reum hætenus absolutum, rem postea vindicantem. *Textus est in l. ex sextante 30. §. latinus largus. ff. de exceptione rei iudicatæ, his verbis: Quod si possessor absolutus, amisit possessionem, eundem ab eodem, qui prius non obtinuit, peteret, non obesset ei exceptio, nihil enim in suo iudicio de iure eius statutum videretur.*

Cuius dispositionis summarium glossa ibidem ponit his verbis: *Petij à te fundum rei vindicatione, & fuisti absolutus, postea desisti possidere, illum fundum, & ego cæpi possidere, si tu eum vindices, & ego dicam fundum meum esse, non tuum, non obstat mihi prima sententia, in qua tu fueras absolutus à petitione meâ, cum per hoc non fuerit iudicatum, tuam esse rem, hæc glossa.*

Textus est similis in fortioribus terminis, scilicet in casu, quo de Actoris non iure iudicatum esset, *in l. si inter me & te 15. ff. cod. his verbis: Interest vtrum meam esse hereditatem pronunciatum sit, an contra: nam si meam esse, nocebit tibi rei iudicatæ exceptio, quia eo ipso, quòd meam esse pronunciatum sit, ex diuerso pronunciatum videtur tuam non esse, si verò meam non esse, nihil de iure tuo iudicatum intelligitur.*

In rei vindicatione Reus habet duo iura; vnum est, quod Actore non probante absoluitur; aliud, quod ipso Reo probante, res pronuntiatur esse sua. *Cyn. in l. Actor. C. de probat.*

Atqui pro Reo res non est pronuntiata esse sua, ergo ex defectu probationis Actoris, absolutio secuta fuit, non ex probatione proprii dominij ipsius Rei.

Deinde, cum Actor non probauit, Reus autem probauit, iudex Reum absoluit, causa adiecta, vt quia Reus probauit de iure suo; sed si vterque probauit, non potest absoluere Reum per expressionem causæ, sed debet simpliciter absoluere. *Card. Tusch. verb. sentent. conc. 130. n. 2.*

Atqui iudex simpliciter absoluit non adiectâ causâ, ergo Reus non probauit,